

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι διὰ τὸν κατηγορούμενον
καὶ ὄχι ὁ κατηγορούμενος διὰ τὴν δικαιοσύνην.

EDOYARD LABOYLAH.

Δίδει μικρὰν ὁ ἔρως
Ζωὴν, ἀλλοίαν, ἔκτακτον, καὶ ἔπειτα νεκροῦται.
Ὁ βίος ὅλος, ὥχρ' ἢ ὄψις, ἀλλοιοῦται,
Καὶ ζῶντες ἐτι θνήσκομεν οἰκτρῶς καὶ παρακαίρως.

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὅχι. Ὁ ἄργυρος, μὲ ὅσα δὴποτε καὶ ἂν λέ-
γωσι, δὲν εἶναι λάβρα τοῦ Ἄδου· εἶναι καλὸν
ἐμπόρευμα· ἀλλὰ τὸ πωλῶσι πολὺ ἀκριβὰ.

P. S. DE. BÉRANGER.

ΕΙΣ ΩΧΡΑΝ ΜΙΚΡΑΝ ΚΟΡΗΝ.

Κόρη, διατὶ τὰ ῥόδα τῆς μορφῆς σου τῆς γλυκειάς,
Αἴφνης ἔγειναν ὥχρα;

Πῶς σ' ἀφῆκεν ἡ φαιδρότης τῆς μικρᾶς σου ἡλικίας
Καὶ ἡ πρώτη σου χαρά;

Μὴ κανὲν ἐκ τῶν πολλῶν σου ἀπωλέσθῃ ἀθουμάτων;
Κόρη διατὶ θρηναῖς;

Πῶς ἡ λάμψις ἀπεσβέσθῃ τῶν ὠραίων σου ὀμμάτων;
Πῶς ὁ ἦχος τῆς φωνῆς;

Καθὼς πρότερον δὲν εἶναι θορυβώδης ὡς παιδίου;
Διατὶ μελαγχολαῖς;

Διατὶ αἱ παρειαί σου ἴχνη φέρουσι δακρύου;
Πῶς ὀλίγον ὀμιλεῖς;

Μὴ ἀπώλεσας τὸ τέκνον τῆς μεγάλης σου πλαγγόνης;
Μὴ ἐθραύσθῃ ἡ μικρά;

Πῶς ὡς ἄνθος μαραιμένον ὑπὸ τῆς πνοῆς χειμῶνος
Κλίνει τόσον νεαρά;

Ἦ, ἐκ τοῦ κλωβοῦ τοῦ μήπως ἐδραπέτευσ' αἰφνιδίως
Τὸ ὠραῖόν σου πτηνόν;

Σπόγγισον τὸ δάκρυ, κόρη, ὁ χρυσοῦς μας φεύγει βίος...

Πλὴν ἰδοὺ πρὸς οὐρανόν

Σὲ συνέλαβον νὰ αἴρῃς ἱκετευτικὸν τὸ ὄμμα

Ὡς ἐὰν ἐξήτεις τί...

Μὴ ἐρυθριᾷς, παιδίον, ἄρες νὰ εἰπῇ τὸ στόμα

Ὅτι ἡ ψυχὴ ζητεῖ...

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΖΗΣΗΣ;

Θέλεις νὰ ζήσης; Ἀσπλαγχνός, ἀναίσθητος νὰ εἶσαι,
Θνητὸν ποτὲ νὰ μὴ πονῇς, ποτὲ νὰ μὴ λυπῇσαι.

Νὰ βλέπῃς τὴν πυρκαϊάν καὶ σὺ νὰ μὴ τὴν σδύνης,

Νὰ βλέπῃς τὸν πνιγόμενον καὶ σὺ νὰ τὸν ἀφίνῃς.

Θέλεις νὰ ζήσης; Λάκτιζε τὰ δάκρυα τοῦ πόνου,

Καὶ τὸ συμφέρον δίδωκε τοῦ ἐαυτοῦ σου μόνου.

Μίσα τοὺς ἄλλους, συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ οἰκείους,

Καὶ ἀπεχθάνου ἅπαντας· θεώρει τοὺς δημίους.

Φιλότιμον!... τί τ' ἀγαπᾷς; τί παρ' αὐτοῦ προσμένεις;

Τὰ φύλλα τῆς καρδίας σου, ὦ δύστηνε, μαραίνῃς.

Καὶ τήκεσαι, καὶ καίεσαι, καὶ ἡ ψυχὴ σου φθίνει,

Ἐνῷ ὁ ἄλλος σὲ γελά, ἢ καὶ σὲ κατακρίνει!

Θέλεις νὰ ζήσης; Ἀφῆσον εἰς ἄλλους τὴν καρδίαν,

Εἰς ἄλλους τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν.

Παίξε καὶ σκίρτα εὐθυμος καὶ πίνε ῥητινίτην,

Καὶ μὴ κρατεῖς εἰς χεῖρας σου αἰετὸν τὸν διαβήτην.

Τί εἶν' ὁ κόσμος; ὄνειρον ἀπατηλόν, στιγμαῖον...

Ἐνῷ νομίζεις ὅτι ζῇς εἰς εὐθυμίαν πλέων,

Ἐπέρχεται ὁ θάνατος καὶ στωϊκῶς σ' ἀρπάζει,

Καὶ τότε;... ἡ κυπάριστος τὸν τάφον σου σκιαζει!

Τί εἶν' ὁ βίος; Ἐν μηδέν! τὸ φῶς εἶν' ἡ ἀρχὴ του,

Ἀλλὰ σκιά τὸ τέλος του, κ' ἀπάτη ἡ πνοή του.

Ἀπάτη, ὄναρ καὶ σκιά, κ' ἐκλείπουσαι ἐλπίδες,

Ἄς περιμένεις πάντοτε, πλὴν πώποτε δὲν εἶδες.

Ἰδοὺ ὁ βίος τῶν θνητῶν!... ἄρα πρὸς τί λυπεῖσαι;

Μὴ αἰωνίως νεαρός, ὦ δυστυχῆ, θά εἶσαι;

Δός λάκτισμα εἰς ἅπαντας, ἀπόρρυγε τὸν πόνον,

Σάρκαζε πάντα πανταχοῦ καὶ λάτρευε σὲ μόνον.

Ὡ! τί φροντίζεις δι' αὐτόν, ἢ τί διὰ ἐκεῖνον;

Ὁ κόσμος οὗτος ἐξίστο' τὸ ῥόδον μὲ τὸ κρίνον.

Κακὸς ἂν εἴται ἢ καλὸς ὁ κόσμος δὲν φροντίζει,

Μὲ τὸ συμφέρον ἕκαστος τὸ βῆμά του ῥυθμίζει.

Μὴ τάχα ἐν τῷ ἔρωτι ζητεῖς παρηγορίαν;

Ὡ! οἶγησον!... τὴν ὄψιν του πιστεύεις τὴν ἡδεῖαν;

Εἶναι ὁ ἔρως ἄδυστος, μαρτύριον καὶ μνημα,

Καὶ σάραξ τρώγων ἐν κρυπτῷ τοῦ βίου μας τὸ νῆμα.

Θέλεις νὰ ζήτης; δίδωκε τοὺς κώμους, κ' οἶνον πίνε,

Καὶ τότε μόνον ἀνεκτὸς ὁ βίος θά σοι εἶναι.

Τὸ τέκνον μόνον λάτρευε τῆς ἀγαθῆς Σεμέλης,
Ἐάν τὸν βίον ἀγαπᾷς, ἐάν νὰ ζήσης θέλῃς.

Τῇ 13 Αὐγούστου 1871.

ΑΒΕΛ.

Εἰς τὴν μνήμην

ΤΟΥ ΔΥΣΤΥΧΟΥΣ ΦΙΛΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΝΑΒΛΙΩΤΟΥ.

Τίς τὸ ἤλπιζες μόλις ὁ τάλας,
μόλις εἴκοσιν εἶδε Μαίους
καὶ ἀπέπτ' εἰς σκηνὰς αἰθερίους,
εἰς τῆς φίλης μητρὸς τὰς ἀγκάλας.

Κρίμα τόσον προῶρως νὰ σβύσῃ
τόσον κάλλος, τοιαύτη νεότης,
Κρίμα ἦτο θανάτου ὠχρότης
σ' τὴν φαιδρὰν τοῦ μορφῆν νὰ καθήσῃ.

ὦ! ἐπέσπευσας, ἄφρων, τὸ βῆμα.
εἰς τὸν τάφον προσῆλθες ταχέως,
πῶς πιέζει ἡγνόςαις βαρέως
τὸ σκληρόν καὶ ψυχρότατον μνημα.

Ποτος βάσκανος δαίμων σ' ἐφθόνηι
ὦ ταλαίπωρε Παρηγορίαν
μόνον εὕρισκας στήν ἐρημίαν,
μόνη τέρψις σου ἦσαν οἱ πτόνοι.

ὦς τῆς μοίρας ἀπόκληρος, τῶμα
πλήρες πάντοτε εἶχες δακρύων,
ἐξ αὐτῶν τῆς ψυχῆς τῶν μυχίων
τὸ πικρὸν σου ἐστέναις στόμα.

ὦ! δὲν θέλω λοιπὸν ἀντικρύσει
τὴν γαλήνιον πλέον μορφήν σου,
τὴν γλυκεῖαν, ὦ φίλε, φωνήν σου
δὲν θ' ἀκούσω ποτὲ νὰ ἤχίσῃ.

Φεῦ! ματαία ἀνάμνησις πλέον
ἢδ' ἡρέμα ἔσθ' ὁ τάφον κοιμάται,
ἡ ψυχὴ τοῦ ἑστὰ ὕψη πλανᾶται
καὶ τὸ ὄμμα τοῦ ἔπαυσε κλαῖον.

Ἀναπαύου, ψυχὴ περιλμένη!

τοῦρανοῦ εἶσαι κάτοικος τώρα,
εἰν' αὐτῇ τῶν ἀγγέλων ἡ χώρα,
εἰν' οἱ πόνοι αὐτοῦ πάντα ξένοι.

Εὐμενῶς ἄς δεχθῇ ἡ σκιά σου
δάκρυ φίλης πενθούσης καρδίας,
ἥτις ἔσχε στιγμὰς εὐτυχίας
τὰς στιγμὰς, ἃς διήλθε σιμά σου.

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ.

ΛΕΣΜΑ ΠΑΡΟΙΝΙΟΝ.

Εἰν' ὁ Βάκχος Θεὸς μέγας
Κατευφραίνων τὰς καρδίας,
Δίδει πάντοτ' εὐθυμίας
Καὶ τὴν λήθην εἰς πολλὰ.
Δὲν ἐθύμωσε ποτέ του,
Ἀγαπᾷ τὰ ἔσματα μας,
Ἀγαπᾷ καὶ τὰ τραλλὰ μας
Τὰ τραλά-λαλά-λαλά.

Ἐλησμόνησα χθὲς βράδυ
Πῶν οἶνον Βορδιγάλλων,
Ὅτι χθὲς ἐζήτουν ἄλλον
Οἱ γλυκεῖς τῆς ὀφθαλμοί.
Κ' ἐλησμόνησα τὴν θλίψιν,
Γὴν βαθεῖαν τὴν πληγὴν μου,
Κ' ἔπεσα εἰς τὴν στρωμνὴν μου
Ψάλλων τραλά-λαλά-λαλά.

Βάκχε, Βάκχε, εἶμαι δοῦλος
Τῶν κομψῶν σου βασιλείων,
Εἶμαι εὐτυχὴς μεθύων,
Τότε μόνον ἀγαπῶ.
Τότε, ἄναξ, ταξειδεύω
Ταχυκίνητος, ἀτμήρης,
Ἐλαφρὸς καὶ πλούτου πλήρης
Τραλαλά λαλά-λαλώ!

ΚΑΣΔΟΝΗΣ Π....